

Follinus Anna

NINCS AZ A HÍVÁS

Most, hogy a szó már máshova tévedt,
 egymagam állok újra előtted.
 Zúzmaraként nő rajtam a kétség:
 nincs a közelben kéz, ami felránt,
 fény, ami éltet – s oly vakon állok,
 hogy kezedet, míg húz ki a bajból,
 észre se venném. Éjjelek árnyán
 bújom a könyvet, bár nem is értem:
 képletek ingó házfala mért ad-
 ná menedékül holnapi órám?!
 Nincs az a hívás, melyre ha indulsz,
 össze ne törnéd szembogaradban
 egyre növekvő évkarikáid.
 Mert ahogy átél téged a sorsod –
 vers a tüdődre tárt hideg ablak,
 vers a kezeknek félsz-remegése,
 vers ahogy emlék már a jövőd is.
 Elmenekülnél? Vers a futásod!

SZÜLETÉS

Szeretnéd-e látni,
 ahogy szül az anyád?
 Arcán a szenvedés
 csillehúzó ráncát,
 izzadó testében
 a vad kohótüzet,
 a csendet szaggató
 állati ordítást.
 Te, akit nem emel
 a légzés hulláma,
 s nem érzed a benne
 meginduló mozgást,
 mondd, mit látsz mindabból,
 hogy életet adni
 – hinni a teremtest –
 tárt ima-aktus?